

[Guldberg.]

gæld i egen bolig kan få betydelige fordele, og jo større huse, des større fordele. Det er ikke så mærkeligt. Hvis man i et samfund har en rente på en 10-12 pct. og en inflationsrate på 6 pct. om året, har det vist sig, at den virkelige realrente, man oppebærer, hvis man er skattefri, er 5,6 pct. Hvis man er aktieselskabsbeskattet, er den ca. 1,3 pct., så vidt jeg husker. Men hvis man er almindelig skatteborger, er den minus 1,16 pct. Så kan jeg godt forstå, hvordan låntagere og långivere opfører sig i den situation. Men jeg kan ikke bare se, hvordan man vil løse det spørgsmål ved at ændre på lejeværdien for parcelhuse, for det er et problem, der er dybt forankret i det inflatoriske.

Jeg tror, man må gøre sig klart, at med de høje marginalskatteprocenter, man har, er det ikke længere muligt at bevare det nuværende system, hvor man forlanger af folk, at de skal lægge noget oven i deres indkomst, som man måske kan sige er et forbrug, de har haft, men hvor de ikke har fået pengene; de får dem først, hvis de nogen sinde får dem, væsentlig senere. At forlange, at de skal lægge et betydeligt beløb oven i deres indkomst og derved pådrage sig en betydelig skattemæssig byrde, fordi de en eller anden gang kan få de penge hjem igen, tror jeg ikke går.

Dette er ikke en afvisning af at forsøge at finde en fornuftig løsning på dette her. Men jeg vil gerne sige, at det er en skam, at SF har skæmmet sit forslag med at forsøge at bringe spørgsmålet om det almindelige fradrag af renter af privat gæld ind. Jeg kan sådan set godt forstå ræsonnementet, og jeg tror også, der er mange i mit parti, der vil kunne se noget fornuftigt i det. Der er bare det uheldige ved det, som enhver kan se, at i praksis virker det nærmest som en betingelse, man har hængt på for at være næsten sikker på ikke at blive taget på ordet, for det kan vel næppe lade sig gøre.

Skal vi lede efter en løsning, og det bør vi vel, kan det ikke blive en løsning, der består i, at folk skal betale skat af indkomster, de

ikke har haft, og tage lån i deres huse for at betale deres huslejer. Så må det være en udvikling af dette system, og så skal der tages nogle hensyn, for at det kan blive økonomisk rimeligt og forsvarligt. Jeg vil håbe, at vi under de kommende forhandlinger også fra regeringens og socialdemokratiets side vil møde en vis åbenhed med hensyn til at drøfte også dette spørgsmål.

Dahlgaard: De lovforslag, som vi behandler i dag, skal efter arbejdsplanen for folketingets forlængede samling gennemføres inden midten af juni måned. Det er en kort frist til at behandle et overvældende stort lovstof, og man kan for så vidt begræde, at boligministeren og de politiske partier ikke har arbejdet mere intensivt med de langsigtede boligproblemer under vinterens forhandlinger.

Disse forhandlinger kan efter min mening uden alt for stor overdrivelse karakteriseres som åndedrætsøvelser mere end som egentlige forhandlinger.

Sandheden er vel, at de politiske betingelser ikke har været gunstige. Vi skal nu se, om den seneste tids begivenheder i forbindelse med forhandlingerne om ophævelse af byggegodtgørelsen har skabt et gunstigere politisk klima. Såfremt det viser sig at være tilfældet, og det håber jeg, ja, så skulle det ikke desto mindre undre mig, om hele boliglovgivningen kunne gennemføres i løbet af kun et par uger. Allerede de tekniske lovformuleringsproblemer er store, og partiernes boligpolitiske synspunkter afviger jo ret stærkt fra hinanden. Såfremt imidlertid de kommende to ugers arbejde kunne føre til en klar præcisering, om ikke af synspunkter så dog af fælles standpunkter som grundlag for det endelige lovformuleringsarbejde i sommerens løb, ja, så er vi vel i virkeligheden allerede derved kommet betydelig længere, end nogen af os for nogen tid siden forventede.

Med disse bemærkninger tager jeg ikke afstand fra at deltage i arbejdet med at færdiggøre lovforslagene til den af regeringen